

пакъ на Рамадана и пригответи се да презимува. Така се свърши и 1861 година.

Трѣбва да ви се похваля, че въ продължение на тия нѣколко години ние отмѣстихме за много нещастни българи, които погинаха отъ турския фанатизъмъ. Ако чуехме, че турцитѣ сж направили на това или на онова мѣсто нѣкоя пакостъ, то бързахме да помогнеме на нещастнитѣ българи.

VI. 1862 ГОДИНА

Настана пакъ пролѣтъ. Намислихме да изпроводиме Паскала изъ село Глушникъ да обиколи Тракия и Македония, да се види съ нашитѣ приятели и да ги извести за нашитѣ действия. Паскалъ прие тая длѣжностъ на драго сърдце. Паскалъ отиде и следъ нѣколко месеца се върна назадъ, намѣри ме на Лѣджитѣ и донесе ми добри гласове. Между другитѣ писма, отъ които повечето бѣха изъ Пловдивския окръгъ, Паскалъ ми донесе едно писмо отъ Раковски и нѣколко броя отъ „Дунавски лебедъ“. Въ писмото си Раковски говорѣше така: „Чуйте, братия българи и вие храбри планински юнаци, моитѣ думи! Бждете юнаци, бждете готови, бждете весели. Ходете до Петровденъ по планината и чакайте онова време, което очаква всѣки изъ насъ. Приготовлявайте се! Около Петровденъ азъ ще да ви изпроведа единъ човѣкъ, който ще да ви разкаже що трѣбва да се работи. Отечеството ни скоро ще да се освободи. Пригответе се!“

Когато получихъ това писмо, то изпроведахъ тутакси Паскала до моитѣ приятели, за да ги извести и да имъ каже да се przygotowляватъ. Азъ мислѣхъ, че времето се е вече